

Mír, lásku a štěstí Vám, naše milé ženy

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXIII

ČÍSLO 240, BŘEZEN 2020

CENA 10 Kč

8. březen – Mezinárodní den žen

I v letošním roce si připomínáme stávkou newyorských švadlen v roce 1908, které požadovaly vyšší platy, zkrácení pracovní doby, hlasovací právo a hlavně ukončení zaměstnávání dětí. Nebylo to první vystoupení žen ve světě a už vůbec ne ve Spojených státech amerických za obecná sociální a politická práva žen, za jejich rovnost s muži.

V čem tato stávka byla tedy jiná a proč jí dáváme dodnes takový význam? Byla mimořádně brutálně potlačena a celosvětově otrásla veřejným míněním. Právě na její počest bylo iniciováno vyhlášení svátku žen. Svátek žen byl poprvé slaven 28. února 1909 po vyhlášení Americkou socialistickou stranou. Na první mezinárodní ženské konferenci Druhé internacionály v Kodani v srpnu 1910 prosadila německá socialistka Klára Zetkinová pořádání mezinárodního svátku, tehdy ještě bez určení pevného data. Od roku 1911, kdy byl poprvé slaven v Německu, Rakousko-Uhersku, Švýcarsku, Dánsku a USA, mezi jeho cíle patřilo volební právo žen. Pevné datum nebylo stanoveno, bývalo v únoru a březnu. Datum 8. března se ustálilo až po 1. světové válce, zejména pod vlivem velké demonstrace v Petrohradě roku 1917 těsně předcházející únorové revoluci. Po

Foto pixabay.com

prvé světové válce Organizace spojených národů uznala svátek žen jako mezinárodní a slaví jej ženy na celém světě.

V 21. století žijeme ve světě, který je plný formální rovnosti žen s muži. Je tomu tak především v evropských státech, mezi něž patří i Česká republika, která má v Listině základních lidských práv a svobod i v Ústavě zakotvenou rovnost mužů a žen a zákaz jejich diskriminace.

Dnes, kdy na jedné straně bereme řadu věcí z hlediska ekonomických, sociálních a politických práv jako samozřejmost, velice citlivě právě my ženy vnímáme diskriminaci při výchově dětí a posléze pracovního zapojení do

pracovního procesu. I dnes vedoucí firem raději zaměstnají muže než ženu s malými dětmi na manažerská místa. Tímto je žena poprvé svým způsobem „potrestána“ a podruhé je „potrestána“, když odchází do starobního důchodu, protože má nižší důchod než muž z důvodu mateřské a rodičovské dovolené. I když dnešní vláda udělala určitá ekonomická opatření, stále nepochopila, že výchova dětí je hlavním úkolem žen, aby náš národ nevymizel z mapy světa. Vnímáme výrazněji i reálnou hrozbu války a také růstu extremismu. Hovořím nejen o blízkém

východu, ale i hrozbě, kterou připravuje ODS pod vedením pana Vondry. Vybudovat vojenské letiště v Ostravě-Mošnov pro americkou základnu, považují jako žena za nehoráznost. Věřím, že zastupitelstvo Ostravy a občané ČR vojenské letiště odmítnou, jako odmítli americký radar ve středních Čechách. Stále vlády ve světě neschválily zrušení firem, které vyrábějí válečné zbraně. Stále nepřesunuly peníze do jiných rezortů jako je zdravotnictví, školství. Stále i politikové v ČR nepochopili, že na válku v kterékoliv zemi světa doplácí hlavně ženy a děti a zapomněli na velké utrpení z druhé světové války.

Není mi to lhostejné i proto, že Evropa a většina členských zemí Evropské unie je vysoce multikulturní a tolerantní. Příliv emigrantů ze zemí postižených občanskými válkami sebou nese i jejich tradice a zvyky. Evropská unie, zejména SRN, se k těmto tradicím staví velice smířlivě. Každý kdo přichází si může ponechat své vyznání, ale hlavně musí přijmout pravidla a zvyky hostitelské země. Evropská komise posiluje formální rovnosti žen a mužů, vytváří další

předpisy stanovující nejružnější kvóty o povinnostech zastoupení žen, ale na druhou stranu i na veřejnosti toleruje chování a zvyky běženců odpovídající jejich náboženským pravidlům. Na jedné straně ženy bojují se zbraní v ruce za svůj stát a budoucnost svého národa a na druhé straně spousta mladých mužů utíká ze své země do Evropy, hlavně do Německa, kde někteří z nich napadají a znásilňují ženy.

Jsem přesvědčena, že právě před nadcházejícím Mezinárodním dnem žen, který si připomeneme 8. března, je třeba na tyto skutečnosti upozornit. Nechceme rovnost formální, ale skutečnou. Věřím, že vlády všech zemí pod Organizací spojených národů přispějí k vytvoření míru ve světě a místo výroby zbraní budou vyrábět vše užitečné pro lidi, například nezávadné potraviny. Přejí všem ženám život v míru, aby v klidu a s láskou mohly vychovávat děti, měly stejné pracovní a mzdové podmínky jako mají muži, a i ve stáří si ve zdraví, v klidu užívaly krásy naší země.

Alena Grospičová,
předsedkyně Levicových
klubů žen Středočeského kraje

Z loňské říjnové manifestace v Táboře k uctění odkazu Edvarda Beneše

Protivníci Beneše nemohou nic dokázat ze svých lží a pomluv

Jiří Jaroš Nickelli, velký český vlastenec a historik z Brna, řekl:

Zdravím husitské město Tábor. Město, které poprvé v historii začalo budovat jiný společenský spravedlivý sociální řád. Je mi ctí, že mohu mluvit před nejkrásnější sochou mistra Jana Husa, že mohu mluvit o Edvardu Benešovi, pro kterého byl Jan Hus a husitství zásadní program. Já jsem svou úvahu postavil na myšlenkách: Kdo hájí Beneše a dekrety, hájí republiku. Kdo haní Beneše, omlouvá sudety, je nepřítel republiky!

Současná Česká republika je rozdělena na dva velké tábory. Jeden prezidenta Beneše hájí. Druhý Beneše haní, pomlouvá a nepřítelně o něm lže. Třetí tábor je mlčící a nevědomě nahrává pomlouváním. Odpůrci Beneše nemohou dokázat nic ze svých lží a pomluv. První lži o Benešovi je monotónní pomluva o tzv. údajné zradě. Ale zradili tehdejší domácí a zvláště zahraniční politici – všichni ti Chamberlainové, Daladierové a další tlupa diplomatů.

Zradu nastartovala roku 1934 polská vláda. Nikoli polský lid. Odpůrci zatvrzele mlčí a utajují v dějinách první pakt polské vlády s Hitlerem na 10 let o neútočení a spojenectví. Tehdy si prezident Beneš předvolal velvyslance Polska Grzybowského. Řekl mu: rozbijíte kolektivní bezpečnost celé Evropy. Opouštíte duch Společnosti národů a ženete nejenom Polsko, ale i nás a Evropu do konfliktu a záhuby. Beneš marně přemlouval zástupce Malé dohody – Rumuny a Jugoslávce – ke společnému odporu k Němcům. Tehdejší spojenci udělali opak. Smlouvali se s Hitlerem. Velká Británie nechala ČSR na holičkách diplomaticky a Francie nakonec i vojenskou zradou. Byla to zrada do nebe volající. Čs. důstojníci po Mnichovu ve štábu v Račici strhali britská a zvláště francouzská vyznamenání. Dnes jediný státník, který veřejně připomněl hanebný pakt polského Becka s Hitlerem, dávno před Molotovem a Ribbentropem, byl prezident Ruska Putin. (Pokračování na str. 7)

Položením květin u zdi smrti, kde byli popravováni vězni nacistického tábora v Osvětimi, zahájily desítky bývalých vězňů 27. ledna vzpomínkové akce u příležitosti 75. výročí osvobození tohoto vyhlazovacího tábora.

Uctění památky obětí, které v Osvětimi zahynuly, se zúčastnily delegace z více než 30 zemí. Přijeli například prezidenti Izraele Reuven Rivlin, Německa Frank-Walter Steinmeier, Ukrajiny Volodymyr Zelenskyj a španělský král Felipe VI. Za Českou republiku byl přítomen premiér Andrej Babiš.

Hlavní ceremoniál začal projevem polského prezidenta u zmíněné zdi smrti. Předtím kromě jiného položili polský a izraelský prezident Andrzej Duda a Reuven Rivlin květiny u památníku polského odbojáře Witolda Pileckého, který se v roce 1940 nechal do Osvětimi zavřít dobrovolně, aby prověřil zprávy o tamních zvěstvech nacistů a informoval o nich svět. Koncentrační tábor Osvětim (Auschwitz) založili nacisté v roce 1940 a mezi prvními v něm byli internováni polští odbojáři. Následující rok byl poblíž postaven rozsáhlejší komplex Osvětim II –

Někdejší vězni nacistického vyhlazovacího tábora Osvětim nesou věnce k takzvané zdi smrti při vzpomínkovém aktu na 75. výročí osvobození tábora Rudou armádou. FOTO – ČTK/AP

Březinka (Birkenau), který se stal největším střediskem určeným nacisty k vyhlazování evropských Židů. V táboře zahynulo přes 1,1 milionu lidí, z toho milion Židů. Vězněno tam bylo i na 50 000 československých občanů, z nichž přežilo jen 6 000.

Tábor osvobodila 27. ledna 1945 Rudá armáda. Je polskou ostudou, že na vzpomínkovou akci nepozvalo představitele země osvoboditelů a to ani oficiální, ani vojáky, kteří se na osvobození podíleli. Jde o podlou polskou snahu

přepisovat dějiny. Ta byla patrná už loni, kdy také pozvání do Ruska nezamířila, ale ještě zesílila letos a našla odezvu v Evropském parlamentu.

Ten se pokusil svalit vinu za vypuknutí druhé světové války na Německo a Rusko (tehdejší SSSR). Pravicoví poslanci parlamentu mají krátkou paměť, zcela přitom zapomněli na mnichovskou dohodu a hanebnou úlohu západních zemí v ní. Šílená revize pravdy dějin jim nesmí projít!

(čtk, jel)

U NÁS DOMA • U NÁS DOMA • U NÁS DOMA • U NÁS DOMA

Z rodu bojovníků, kteří se nebáli smrti

Kořeny rodu Vašátků můžeme hledat v obci Litohrad u Rychnova nad Kněžnou. Pocházel z něj plukovník Karel Vašátko, jeden z prvních dobrovolníků České družiny v srpnu 1914. Byl vyznamenán všemi čtyřmi stupni ruského Řádu svatého Jiří, čímž se stal jeho rytířem stejně jako dalších šest čs. legionářů. Podlehl vážnému zranění z bitvy u Zborova.

Alois Vašátko po příjezdu do britského Cholmondeley v srpnu 1940 v uniformě čs. letců bojujících ve Francii

FOTO - archiv

V naší zahraniční armádě v Rusku za 1. světové války bojoval též jeho mladší bratr Václav a bratranec Josef Vašátko. V tomto řemeslníko-rolnickém, sokolském a vojenském prostředí vyrůstal Alois Vašátko. Narodil se v Čelákovcích 25. srpna 1908 jako druhý syn Aloise Vašátka a jeho manželky Anny, rozené Zimové.

Kromě vlasteneckých rodičů našel dospívající Alois životní vzory právě u strýců. Po skončení měšťanské školy absolvoval učitelský ústav v Hradci Králové (1924 – 1927). Zřejmě tady se zrodila jeho později vyhlášená přezdívka „Amos“. Učitelskou praxi potom začal na české škole v Litoměřicích.

Dne 1. října 1928 nastoupil výkon vojenské prezenční služby. Prošel školou důstojníků v záloze, kde v něm dozrálo rozhodnutí pro vojenskou dráhu. Přihlásil se k studiu Vojenské akademie v Hranicích na Moravě. S vynikajícím prospěchem byl vyřazen roku 1931 jako poručík dělostřelectva. Individualistická povaha jej ale čím dál tím více přitahovala k letectvu.

I doba Vašátkovu přání nahrávala. Nástup hitlerismu v Německu přinesl nutnost rozsáhlých reorganizačních opatření československé branné moci. Úloha vzdušných sil zaujímala důležité místo. Roku

1935 prodělal nadporučík Vašátko kurs leteckých pozorovatelů Vojenského leteckého učiliště v Prostějově. Posléze je přidělen k leteckému pluku 2 do Olomouce.

Stává se velitelem 14. pozorovací letky. Na tomto postu prožil tragické okamžiky roku 1938. Zároveň pilně pokračoval v tom, aby se mohl stát stíhačem. Kýžené mety dosáhl 1. března 1939 jmenováním polním pilotem letcem. Paradoxně krátce před konečným zničením ČSR a německou okupací. Život pod „ochranou“ Velkoněmecké říše se však neshodoval s jeho národně vlasteneckým a občanským cítěním. Dne 9. 7. 1939 odešel do Polska. Zde vládnoucí tzv. sanační režim, který předtím pomáhal Německu při zničení Československa, ale o čs. vojáky nejvil přílišný zájem. Většina z nich tudíž přijala jedinou tehdy konkrétnější nabídku – vstup do francouzské cizinecké legie (CL).

Jedním z šesti lodních transportů, vypravených od konce května do druhé dekády srpna 1939 z Gdyně, odplul i Vašátko. Krátce po jeho příjezdu do země galského kohouta je Polsko napadeno Německem. Francie mu podle vzoru V. Británie vyhláší válku. Pro Čechoslováky měl tímto padat závazek služby v CL. Alois se ocitl ve výcvikovém středisku stíhačů v Chartres.

Dohoda s Francouzi z 2. 10. 1939 o čs. armádě zprvu neřešila záležitost leteckých útvarů, takže naši piloti a pozemní personál byli zařazováni přímo do francouzských jednotek. Kapitán Vašátko se dostává k první letce 5. stíhací peruti, zvané Les Cigognes (Čápi), vyzbrojené americkými letouny Curtiss Hawk H – 75. Velitel Armée de l' Air generál J. Vuillemin ji později nazval „elitním sborem francouzských letců“.

Prohnilá III. francouzská republika, jež zradila svoje spojence Československo a Polsko, nebyla schopna účinně bránit ani sama sebe. Dne 10. 5. 1940 skončila na západě tzv. podivná válka. Němci zahájili rozsáhlou ofenzívu. Jedno z Vašátkových nejpozoruhodnějších životních období se začalo naplňovat. Touha být nepřítelem dostávala reálnou podobu. Od 17. května do 12. června 1940 sestřelil 12 německých letadel jistě a 2 pravděpodobně. Stal se vyhlášeným esem, jedním z nejlepších spojeneckých stíhačů bitvy o Francii. V podmínkách chaosu, zbabělosti a poraženectví na sebe naši letci upozornili bojovým mistrovstvím a vysokou morálkou. To potvrdili rovněž ve Velké Británii, kam po francouzské kapitulaci přicházejí.

Z té doby pochází Vašátkova fotografie v Cholmondeley Camp Park. Můžeme vidět vyrovnanou tvář dvaatřicetiletého vojáka. Hrud mu zdobí nejvyšší francouzská vyznamenání (Řád Čestné legie ve stupni rytíř, Válečný kříž s palmami a hvězdami). Vyhraněná osobnost s vnitřní kázní a vysokým sebevědomím.

Po přecvičení na britské stroje Hawker Hurricane Mk. I se s 312. čs. perutí přesunul z Duxfordu do Speke blízko Liverpoolu, kde byla začátkem října 1940 zařazena do operační činnosti. Zastával funkci velitele „B“ letky a od 5. 6. 1941 převzal velení celé jednotky. Zásadně se podílel na přípravě utvo-

ření československého stíhacího křídla (wing). Křídlo složené s 310., 312. a 313. perutě dokončilo formování během května 1942 na letišti Exeter v devonském hrabství. Velitelem byl jmenován on.

Štábní kapitán Vašátko vodil své podřízené k doprovodu britských bombardérů na cíle v Normandii a Bretani. Vzlétli k němu i 23. 6. 1942. Při plnění úkolu po srážce s německou stíhačkou skončil jeho život. Vašátkův letoun Spitfire Mk. VB se zřítíl do Lamanšského kanálu. Tělo nebylo nikdy nalezeno. „...Na jihu Anglie, asi 10 – 15 mil jižně od skalnatého výběžku Start, pod hladinou věčně neklid-

ných vod je hrob prvního velitele čs. stíhacího wingu...“ (Ladislav Valoušek)

„Skvělé výsledky čs. letců – napsal František Fajtl – na západní frontě byly zaplaceny velikými obětmi. Téměř každý druhý letec zaplatil svůj odpor proti nepříteli životem. Každý toužil přežít, ale nikdo se nebál smrti. Čs. letci v boji na západě vepsali do čs. válečných dějin nesmrtelnou kapitolu o statečnosti a obětovnosti. Velikou měrou se zasloužili o znovuosvobození této krásné země.“ Patří k nim Alois Vašátko, generálmajor in memoriam.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Tajný vpád amerického komanda na československé území

S blížícím se koncem 2. světové války vše nasvědčovalo tomu, že se po válce přistoupí k některým úpravám česko-německých státních hranic. Tato myšlenka vycházela jednak z potřeby zabývat se obnovou zdevastovaných hranic po Mnichovu a Protektorátu, jakož i zabránit Německu, aby se ohrožení Československa nemohlo opakovat. Obecně se vycházelo z předpokladu vytvořit takové hranice, které by z vojenského, hospodářského a dopravního hlediska vyloučily, nebo alespoň omezily případný nový nástup agresora.

Po trvalém německém odmítání mírové smlouvy bylo patrné, že s analogií poválečného vývoje, podobného z roku 1918, nelze počítat. Uvažovalo se pouze o některých drobných korekcích, na nichž by se podíleli i čs. občané. Příkladem bylo vystoupení spisovatele Jana Vrbu v listě Svobodné slovo ze dne 24. července 1946, pod titulkem: „Vrata republiky nelze nechat nepříteli“, vztahující se k Všerubskému průsmyku a požadující posunutí hranic, stejně tak i Českého lesa, lokality Domažlicka, Plzně a zabezpečení Chebské pánve. Spisovatel J. Vrba tak připomínal, že Javor, který výrazně posiloval hradby Šumavy, nám byl oddizen po uzavření nevýhodné Bavorsko-Rakouské smlouvy z let 1764 a 1765 Marií Terezií.

Obnova historických hranic byla na programu již v roce 1939 po nacistické okupaci Česko-Slovenska. „Druhý odboj“ se také v roce 1939 zabýval přivtělením Kladska. Bez povšimnutí nezůstalo i požadované přivtělení k ČSR Lužičanů, které nakonec čs. vláda odmítla. Před londýnskou konferencí zaslalo Československé ministerstvo zahraničních věcí ministrům zahraničí velké čtyřky memorandum s přílohou map o uvažovaných rektifikacích vůči Německu. Návrhy byly shrnuty do 38 požadavků, které po pokynu minimalizovat územní nároky, byly shrnuty do 10 úseků, jejichž celková výměra dosáhla 820,55 km².

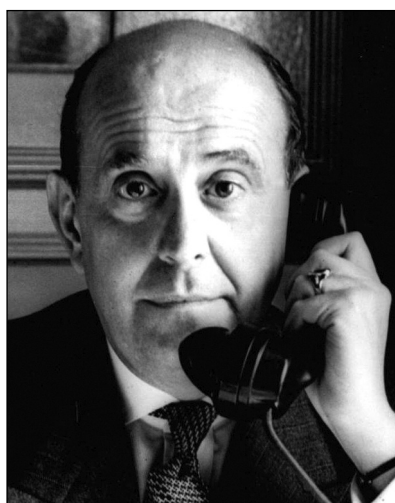
Stejně postupovaly i jiné státy, i když nebyly dotčeny v takovém

rozsahu, jako Československo. Vycházelo se z červencové schůzky z roku 1945 představitelů tří mocností (Truman, Churchill a Stalin), která měla na programu projednání třiceti sporných otázek, přičemž své představy o korekcích měli i Francie, Belgie, Holandsko a Polsko. Veškeré dění okolo poválečných jednání bylo poznamenáno určitým neklidem způsobeným již před koncem války při projednávání jak uplatnit Morgenthauovu doktrínu z roku 1944 z Québecu, či jednostranné jednání americké strany s Německem v Pullachu, ale i akce amerického vojenského komanda podniknutého z bavorského území do Československa za účelem uloupení třiceti beden s tajnými dokumenty ze Štěchovického archivu.

Dnes je tomu právě 74 let co se podle dobového tisku ubytovala ve večerních hodinách 10. února 1946 v pražském hotelu Alcron třináctičlenná skupina amerických vojáků vedená nadporučíkem zpravodajské služby Williamem Owenem. Tři vojáci z této skupiny značně „unavení“ ve vinárně, byli zadrženi československými bezpečnostními orgány, v podstatě prozradili celou akci. K utajení nepřispěl ani další přímý účastník vpádu novinář Lionel Shapira, který se o akci amerických vojáků zrozeplal v listě The New York Times.

Značně rozzlobený čs. ministr zahraničí Jan Masaryk vydal pokyn, aby ministerstvo protestovalo u velvyslance USA Laurence Steinharta. Velvyslanec USA se k ministru J. Masarykovi dostavil až po deseti dnech. Jan Masaryk byl událostí, zejména porušením naší suverenity, značně otřesen. Korespondentovi listu The Washington Evening Star 23. února 1946 řekl: „Byl jsem otřesen zprávou, že 13 ozbrojených amerických vojáků vniklo do mé země a ukořistilo zde tajné německé dokumenty.“

Nepochopitelné bylo nastalé ochlazení vztahů i v běžné zahraniční spolupráci. Na pařížské konferenci ministr zahraničí USA uplatňoval minimalizaci rektifikací hranic v neprospěch československých požadavků. Jan Masa-

Ministr zahraničních věcí ČSR Jan Masaryk

ryk tento postup přirovnal k novému Mnichovu. Vztahy se i nadále zhoršovaly, například při večeři v rezidenci velvyslanectví USA 26. října 1946 prohlásil velvyslanec USA L. Steinhardt: „Jan Masaryk pro svůj postup v Paříži ztratil veškeré sympatie USA.“ Následovalo protičeskoslovenské vystoupení Winstona Churchilla při jeho turné po Spojených státech, kde nás zařadil do „železné opony“, což J. Masaryk několikrát odsoudil. Churchillův výrok nebyl tím nejlepším zakončením Pařížské konference. Rozhňevaný J. Masaryk tehdy poskytl interview dopisovateli americké agentury United Press (4. října 1946), ve kterém uvedl: „Západní velmocí přirazily dveře před malými národy východní a jižní Evropy, mající je tak k jednostranné orientaci směrem na východ.“ Ve stejném rozhovoru pak uvedl: „Bude mi zatěžko vysvětlit našim doma, proč naši spojenci jednali takto, zatímco Rusko a jiné slovanské země nás podporovaly.“

Závěr: Za oceánem vytvořily USA pro tisíce nacistů z Hitlerovy třetí říše ty nejlepší podmínky, dokonce s ochranou americké tajné služby. Je až neuvěřitelné, že se ke spojeneckému Československu chovaly takto nepřátelsky. Pokud by byl československý ministr zahraničí Jan Masaryk katolickým stoupencem, byl by blahověst; zatímco v jeho nastalé konstelaci mu USA pouze spílaly.

ČENĚK M. KADLEC

Pokus odnést zločincovy ostatky

Z HROBU REINHARDA HEYDRICHA, někdejšího zastupujícího říšského protektora v Čechách a na Moravě, jenž zemřel po atentátu československých výsadkářů, kdosi zkusil odnést ostatky. Dle policie v hrobu vše zůstalo.

Pachatelé museli vědět, kde je nacistických zločinců na berlínském Hřbitově invalidů uložen, hrob byl po válce srovnán se zemí. Policie věc šetří jako rušení klidu mrtvých, za což hrozí až tři roky vězení. (ČTK)

Stranu 1 a 2 připravil a redigoval Jan Jelínek

SVĚT KOLEM NÁS • SVĚT KOLEM NÁS • SVĚT KOLEM NÁS

K otázce teorie slovanského socialismu

V loňském listopadovém čísle našeho listu jsme publikovali 1. část studie „K otázce slovanského socialismu“. Jejím autorem je Kostjan Sergej Ivanovič, předseda Běloruského slovanského výboru. Nyní přinášíme 2. část této studie v překladu Hany Jelínkové.

Trvale stabilní důchodové zabezpečení

Slovanský socialismus jako společensko-politický systém staví do popředí pracujícího člověka, výrobce hmotných statků, pracující všech kategorií. Právě proto je tak důležité teoreticky zdůvodnit důležitost penzijního a důchodového zabezpečení občanů. Zároveň je nezbytné velmi pečlivě prostudovat zkušenosti s poskytováním penzijního a důchodového zabezpečení občanů v sovětské éře. Prostudovat a teoreticky zdůvodnit pozitivní a negativní články a ustanovení o důchodech z období sovětského socialismu. Při práci na mimořádně důležité ekonomické složce slovanského socialismu, kterým je penzijní a důchodové zabezpečení občanů, je nutné prostudovat zkušenosti ve světě a především ve všech slovanských státech. Sama ekonomická situace ve státech musí motivovat člověka práce, aby k dosažení věku odchodu do důchodu měl jistotu, že jeho poctivá, tvůrčí a obětavá práce iniciativního profesionála bude hodnocena profesionálně. Zároveň bude zohledněna i jeho občanská a veřejná činnost, kterou úřady ocenily vysokými oceněními a čestnými tituly. V našem životě ukázalo předchozích 25 postsovětských let veškerou nevhodnost a absurditu důchodového systému, který degraduje důstojnost lidí práce.

Současný důchodový systém, stejně jako smluvní nájemní systém, je buržoazní systém a tento systém důchodce zotročuje. Při práci na důchodovém systému v podmínkách slovanského socialismu je třeba vzít v úvahu, že ekonomika v rámci systému slovanského socialismu je multistrukturální, že nejen umožňuje, ale také podporuje střední a malý soukromý majetek, nepochybňuje velké vlastenecké soukromé vlastnictví, což znamená, že otázku poskytování důchodů multistrukturální ekonomiky musí být studována, odůvodněna a plánována do nejmenších podrobností, aby důchod každého důchodce byl trvale stabilní bez jakéhokoli populismu, jako je současný přepočtení důchodů dvakrát ročně se zvýšením o 5 % při růstu cen o 20 – 100 %. Takové zvyšování důchodů není nic jiného než snaha zabránit hladovému stáří lidí, kteří pracovali 30 až 50 let nebo i déle. Je to ostudný systém rovnostářských důchodů dob divokého kapitalismu. Z toho vyplývá, že otázka penzijního a důchodového zabezpečení občanů slovanské socialistické společnosti, je posuzována jako nedílná součást celého komplexu ekonomického rozvoje nového společenského systému.

Slovanům mír a jednotu!

Stát jako partner socialistické podnikání chrání

Znalostní ekonomika v obecné ekonomické teorii není nic nového. Svého času Sókratés tento problém, tj. ekonomiku znalostí, oceňoval jako progres regrese „.... existence státu nemůže být úspěšná a trvalá, pokud jeho občané vytvoří tisíce různých strojů s cílem ušetřit čas a zároveň dosáhnout opačných výsledků.“ (Monografie. Současné globální transformace a problémy historického sebeurčení východoslovanských národů. Grosno 2009, s. 51). Od dob Sókratových uběhlo hodně času, ale problém zůstává. Na základě získávání stále nových a nových znalostí neučinil technický pokrok člověka svobodným a šťastným. Neboť kapitalismus znalostí člověka – tvůrce hodnot rozvíjel a aplikoval do ekonomiky především pro zisk, kvůli akumulaci kapitálu. „.... nadvláda techniky, mechanizace sociálních vztahů, technizace stylu myšlení a „robotizace“ člověka“ (viz tamtéž, str. 137) přeměnily člověka v otroka sebe sama, posedlého duchem lenosti, zlenivěným myšlením a vynalézavostí, člověka zbaveného síly vůle. To vše lze nazvat škaredým fenoménem finančního kapitalismu a jeho nejvyšší fáze imperglobalismu. Člověku může vrátit jeho lidskost pouze socialismus se svojí novou teorií vznikající na základě sovětského socialismu.

Právě v sovětské éře se znalostní ekonomika stala hlavním motorem pokroku a vedla k neslýchanému ekonomickému růstu SSSR, kde se pozornost soustředila na pracujícího člověka, na člověka, který tvoří materiální hodnoty. „Sovětský dělník byl oddaný celé zemi – korporaci, což ale vyvolává u liberálů divokou nenávist k „otroku – socce“. Protože liberál je ztělesněním odporné průměrnosti, jehož ideálem je stejná průměrnost, omezená, šedá a samolibá – drobný pronajímatel, hospodský, stánkař.

Ideálem země – korporace – je hrdina. Tato „země hrdinů, země snů, země vědců“. (Krasnov Pavel. Záhada roku. Moskva. „Algoritm“, 2011, s. 35). Proč byl SSSR „zemí hrdinů“? Přece proto, že měl ve vínku program znalostní ekonomiky. Jádrem tohoto programu byl požadavek: vytvářet kádry nových lidí, kádry nových budovatelů průmyslu.“ (Viz tamtéž, s. 158). Za tímto účelem byla vytvořena široká síť škol práce, škol pracující mládeže. Všechny fungovaly ve dne nebo večer, tj. jejich práce byla uspořádána tak, aby lidé, kteří pracovali ve dvou nebo třech směnech, mohli ve svém volném čase získat vědomosti. Inovace a invence byly podporovány mimořádným způsobem. Byly podporovány proto, že získané znalosti se upevňovaly a byly úzce spojeny s konkrétním výrobním odvětvím. „V získané znalosti se upevňovaly a byly úzce spojeny s konkrétním výrobním odvětvím. „V tom spočíval Stalinův integrální systém – standardizované vzdělávání, jednotný přístup k profesím, vyhledávání talentů, plánování pro budou-

Sergej Ivanovič Kostjan, předseda Běloruského slovanského výboru
FOTO – Alena Grospičová

cí roky.“ (viz tamtéž, s. 16). Spojení znalostí a výroby bylo posíleno ideologickým poutem, kterým byla výstavba socialismu.

Výsledky ve vývoji všech odvětví ekonomiky byly ohromující. Právě toto vše byla znalostní ekonomika, která umožnila Josifovi Stalinovi dvacet dní před jeho smrtí podepsat „dokument definující cesty rozvoje „raket s dlouhým doletem“ (R-7), které se poté staly základem „tažným koněm“ sovětské a ruské kosmonautiky, vždyt „projekt letu člověka do vesmíru“ byl projednáván na nejvyšší úrovni v létě 1946“ tj. za předsednictví J. V. Stalina. Mimořádný důraz byl kladen na otázku znalostní ekonomiky v době L. I. Brežněva. Tehdy se objevily pojmy jako „ekonomika musí být ekonomická“, „ekonomické znalosti“ atd. Za tímto účelem byla kromě univerzit v zemi vytvořena široká síť lidových univerzit, ve kterých byly vytvořeny samostatné ekonomické fakulty, které právě byly nazvány „znalostní ekonomika“.

Připravovalo se zvláštní plenární zasedání Ústředního výboru KSSS, na kterém bylo plánováno komplexně posoudit výzvy vědeckotechnického pokroku, a středobodem celého komplexu byla otázka znalostní ekonomiky. Vlivoví agenti ve špičkách ústředního výboru KSSS však sabotovali jeho provádění a „architekti katastrofy“ definitivně udělali kříž nad provedením takového plánu a nad diskusí o této klíčové otázce pro naši zemi – SSSR. Celý souvislý soubor sovětské socialistické znalostní ekonomiky je důsledně a podrobně uveden v obsáhlé monografii Kungurovové N. I. a Terechova V. K. „Ekonomie znalostí“, Minsk. „Běloruský dům tisku“. 2010. Na základě stalinské teorie a závěrů, že stability hospodářského rozvoje státu je dosaženo pouze na základě vlastních vnitřních zdrojů (Stalin I. V. „Ekonomické problémy vývoje socialismu v SSSR. Moskva. 1952), slovanský socialismus chápe jako tyto vlastní zdroje především znalostní ekonomiku, tj. vědu.

Jak píšou Kungurovová N. I. a Terechov V. K. – „Základní ustanovení intelektuální ekonomiky jsou následující. Bude provedena strukturální reforma, která tkví ve formování nové smíšené ekonomiky. Jeden sektor je předchozí ekonomika. Druhý sektor je pouze

v rámci země – znalostní ekonomika, která nezávisí na směnném kurzu cizích měn. Do znalostní ekonomiky jsou zapojeny dvě formy vlastnictví – veřejné a soukromé. Jejich vlastníci, stát a kreativní jednotlivci, uzavírají partnerství. Stát spravuje veřejný majetek. Soukromý sektor je zastoupen socialistickými podnikateli. Znalostní ekonomika vytváří nový vztah mezi člověkem a státem – vztah spolupráce a vzájemného obohacení.

Socialistické podnikání je formou soukromé činnosti kreativních lidí ve znalostní ekonomice bez vytvoření právní osoby, aby bylo možné výsledky jejich aktivit aplikovat v zájmu země a zvýšit osobní životní úroveň. Stát jako partner socialistického podnikání chrání, pomáhá odhalit schopnosti každého člověka, aby zajistil jeho soukromé a veřejné zájmy. Člověk poprvé vystupuje nejen jako prostředek, ale také jako cíl rozvoje. To znamená, že středem budoucí ekonomiky nejsou peníze, strojní zařízení nebo technologie, ale člověk se svými zájmy a potřebami. Doposud žádný vylepšený, modernizovaný kapitalismus nevyřešil a nikdy nevyřeší výzvy, kterým dnes lidstvo čelí, protože pro kapitalismus je člověk nástrojem k dosažení zisku a maximalizace kapitálu. Socialismus a jeho znalostní ekonomika je zárukou, že člověk zůstane člověkem! Slovanům mír a jednotu!

Interslavismus je oboustranná ulice

Již nejednou jsme mluvili o interslavismu. Ty, kteří jsou líní přemýšlet, to děsí a ve své zuřivé fantazii obviňují nás Slovany z nacionalismu. Přestože o vlastním nacionalismu mlčí a schovávají se za jakýmsi, dá se říci vykonstruovaným, zvláštním statutem jejich etnika. Interslavismus je obousměrná ulice. To znamená, že Slované celého světa, každý z nich zachovává, posiluje a rozvíjí vlastní minulost, přítomnost i budoucnost, čímž všichni posilují slovanskou civilizaci jako celek, aniž by ničili civilizace jiné, ale s úctou přispívali k posilování a rozvoji dalších neslovanských civilizací, ale současně požadují totéž a ve vztahu k sobě.

Slovanský socialismus a sdělovací prostředky (médií)

Role tištěných a elektronických médií je velmi důležitá. Ve společnosti slovanského socialismu budou hrát klíčovou úlohu tištěná a elektronická média. Neboť tam nebude žádný opoziční tisk. Státní a stranické hromadné sdělovací prostředky budou mít stejné postavení a podporu ze strany socialistických úřadů a budou se ve stejné míře snažit o vybudování slovanské socialistické společnosti. Budou mezi sebou soutěžit pouze o kvalitnější, působivější a srozumitelnější představení myšlenek slovanského socialismu, hlubší zobrazení praxe budování slovanské socialistické (komunistické) společnosti pro širokou veřejnost.

V souladu s nejvyšším zákonem země – ústavou a se zákonem o hromadných sdělovacích prostředcích – budou média ve slovanské socialistické společnosti tvrdě, ale objektivně odhalovat nedostatky při výstavbě slovanské socialistické společnosti, odvážně a pevně, ale bez ponižování důstojnosti člověka, budou kritizovat úředníky na jakékoli úrovni vlády, včetně vůdců silových struktur, jakož i zaměstnance soudního systému, kteří budou voleni všelidovým přímým tajným hlasováním. Slovanská socialistická společnost poskytne médiím úplnou tvůrčí svobodu a zajistí pracovníkům médií plnou bezpečnost! Slovanům mír a jednotu!

Osiřelé děti ve společnosti slovanského socialismu

Nikdy a nikde nebyla skutečná péče o sirotky taková, jako tomu bylo v sovětských dobách za J. V. Stalina. V současnosti dochází prakticky k imitaci péče o sirotky. Demokratický kapitalismus, který je v Bělorusku formován (v jiných zemích včetně Ruska již byl zformován) zahraničními devizovými bankami a fondy „demokratického kapitalismu“ nebo „společnostmi sociální orientace“, vytvářejí iluzorní pozadí péče o sirotky.

V našem technologickém věku, věku rychlosti a nečekaných situací, zůstává mnoho osiřelých dětí, jejichž rodiče zemřeli při různých katastrofách. Děti jsou umísťovány do útluků, a úřady si přivlastňují bydlení – byty i se vším majetkem, vědomě porušují všechna zákonná pravidla, zbavují sirotky práva dědičnosti na majetek svých rodičů.

Slovanský socialismus odstraní tuto nespravedlnost a odstraní toto legální bezpráví na sirotcích. Všechny osiřelé děti, které z nejrůznějších důvodů ztratily své rodiče, kteří měli movitý a nemovitý majetek (bydlení – domy, byty), budou považovány za přímé dědice bydlení a jiného majetku, bytů, domů a veškerého majetku přesně podle soupisu, pro osiřelé děti, byt by jen měsíc staré, bude zapečetěn veškerý majetek, dokud sirotek nedosáhne 18 let. Poté se dědic nebo dědici nastěhují do svého bytu – domu. Pokud dítě studuje, platí on / oni všechny veřejné služby 1 % z celkové částky všech veřejných služeb, ostatní za ně hraje stát do té doby, dokud nezačne po ukončení studia po dobu tří měsíců vydělávat.

Takové řešení problému osiřelých dětí jim vstřípí víru v sebe sama, nenaruší jejich psychiku, umožní, že se budou cítit skutečně chráněny, nebudou se cítit tak osiřelé a bezbolestně vstoupí do běžného sociálního života, protože si budou jisté, že mají chráněná záda a tudíž, že mají budoucnost. Bohužel takových osiřelých dětí je rok od roku více. A nikdo není chráněn před katastrofami a nikdo si nemůže být jistý, že se jeho dítěti nic takového nemůže stát. Proto je nezbytné tento problém bezodkladně řešit už dnes. Stát to přijde daleko levněji a je to pro něj po všech stránkách výhodnější.

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Neušlo nám

■ Zaobzorový radar Kontejner

Ruské systémy protivzdušné obrany kontrolují vzdušný prostor kolem Ruska na tisíce kilometrů. Řekl to Sergej Lavrov, ministr zahraničních věcí, který uvedl, že ruské systémy protivzdušné obrany dokázaly odhalit šest stíhaček F-35 poblíž iránské hranice několik hodin po raketovém útoku na americké základny. Pikantní je, že letouny F-35 páté generace jsou považovány za neviditelné. A přitom jsou vidět na tisíce kilometrů. I z území Ruska. Státní zkoušky zaobzorových radarových stanic byly dokončeny loni, letos byly předány do zkušební bojové služby, což, jak se ukázalo, bylo úspěšné. Podle slov generálního ředitele vědecko-výrobního komplexu Vědecko-výzkumného ústavu dálkové radiokomunikace Kirilla Makarova je těžké očekávat v oblasti radiolokace senzace. Ale radar Kontejner by ji mohl být, vidí cíl na vzdálenost 2000 km. Podle Makarova bude mít Rusko téměř veškerou leteckou situaci v evropské části bloku NATO pod plnou kontrolou. A vyslat nepozorovaně do vzduchu armádu bombardérů, raketových nosičů nebo roj bojových robotů se již nepodaří.

sputnik.news.com

■ Defender 2020

Logistickým centrem cvičení Defender 2020, které má probíhat v březnu, bude Německo. Už koncem ledna tam a také do Belgie, Francie a Nizozemska dorazili tisíce amerických vojáků. Manévry se budou konat na území deseti států za účasti 18 členských zemí NATO. USA pošlou na cvičení 37 tisíc vojáků a důstojníků, celkový početní stav vojsk přesáhne 40 tisíc lidí. Generálporučík Chris Cavoli, velitel americké armády v Evropě: „V letech studené války se vojska posílala na dobře známé území, aby ho bránila před dobře známým nepřítelem. Jediné, co jsme tehdy nevěděli – kdy začne válka. Tentokrát ale přesunujeme na evropský kontinent obrovské síly, které mají být rozvinuty v mnoha zemích. A nevíme, kdo bude stát proti nám a komu se máme bránit.“ Generál Cavoli se přetvářoval. Protiruské zaměření cvičení je nasnadě. Větší část amerických vojsk bude dislokována v baltských zemích a v Polsku, v bezprostřední blízkosti ruských hranic. Podle legendy cvičení se předpokládá dobytí nástupišť od jakési „země agresora“ a jeho udržení až do příchodu hlavních sil vojsk. „Členské země NATO neustále posilují svou vojenskou přítomnost v blízkosti našich hranic a zvyšují pohotovost přesunu sil na východní křídlo. Zvyšuje se intenzita cvičení, jejichž scénáře připomínají stále více cílevědomé přípravy na rozsáhlý vojenský konflikt. Pokračuje plánovitý rozvoj evropského segmentu systému proti vzdušné obrany USA a NATO,“ prohlásili na ruském ministerstvu zahraničí. Blížíme se opět k jakési kubánské krizi? Anebo jsme už za ní?

sputnik.news.com

Stranu 4 připravili a redigovali
Miroslav Havlík a Jan Jelínek

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Lidé chtějí změny a osobní zodpovědnost politiků

Vladimir Putin vystoupil s prohlášením k Federálnímu shromáždění Ruské federace (RF). Tato každoroční událost se letos poprvé odehrála ihned na začátku nového roku. Příčinou je dle vyjádření ruského prezidenta velké množství úkolů, které je nutné letos splnit. Soudě dle změn a hlavně rychlosti s jakou proběhly, si to v Rusku uvědomují mnozí. Co tedy prezident ohlásil? Že lidé chtějí změny a očekávají od politiků osobní odpovědnost za konkrétní úkoly (vzápětí přichází premiér Dmitrij Medvěděv s demisí vlády a během několika dnů mají Rusové nového premiéra Michaila Mišustina i některé nové ministry). Otevřel všeobecnou diskusi o změně základního zákona země, ruské ústavy. Navrhl vytvoření pracovní skupiny pro změnu ústavy tak, aby se vytvořil formát jejího schvalování lidovým hlasováním. Představil své návrhy změn ústavy.

Hlavní navrhovaná změna je, aby prioritu měla ruská ústava před mezinárodním právem, což by mělo vést k naprosté svrchovanosti ruského státu. „To vůbec neznamená, že se například vyhýbáme situaci, kdy má mezinárodní smlouva přednost před jinými zákony RF, ale nikoli ústavou. Pokud je jakákoli dohoda v rozporu s ústavou, neměla by být uzavřena, a pokud byl učiněn závěr a zjistili jsme, že došlo k porušení ústavy, nebude fungovat na území RF,“ vysvětlil ruský prezident. Navrhl posílení role parlamentu. Státní дума, dolní komora parlamentu, by prováděla výběr a jmenování premiéra a jeho ministrů. „Rusko, přestože zůstává prezidentskou republikou, se však stává otevřenější a význam parlamentu roste a interakce parlamentu s vládou se prohlubuje,“ uvedl prezident. Parlament podle jeho slov bude odpovědný nejen za jmenované ministry a předsedu vlády, ale také za práci, kterou vykonávají, za politiku, kterou vláda provádí.

Další návrh se týká vysoce postavených pracovníků státu. Za nezbytné zakotvit na ústavní úrovni považuje ruský prezident kritéria,

Nový premiér Ruské federace Michail Mišustin (53 let). V roce 1989 vystudoval na Moskevské státní technologické univerzitě obor systémové inženýrství, tři roky poté získal na této univerzitě doktorát z ekonomie. Býval také ředitelem Federální daňové služby.

FOTO – ČTK/ AP

pro osoby, které mají zastávat důležité funkce vztahující se k bezpečnosti a suverenitě země. Jde o guvernéry, prezidenty republik, členy Rady federace, poslance Státní dumy, premiéra a členy vlády, hlavy jiných federálních orgánů, ale také soudce. Všichni tito lidé by neměli mít jiné státní občanství nebo povolení k pobytu či jiný dokument, umožňující žít trvale v jiné zemi. Podle prezidenta je to služba, u níž ten dotýčný musí vědět, že spojil svůj život s Ruskem.

Dále navrhuje větší podporu rodin s dětmi třeba tím, že příspěvky na druhé a další dítě v rodině se budou vyplácet již za první narozené. Zlepšení sociálního stavu společnosti tím, že minimální mzda nesmí být nižší než životní minimum a také důstojným penzijním zajištěním a jeho pravidelným zvyšováním. Ruský prezident chce také v ústavě zakotvit práva guvernéřů pro společná rozhodování na federální úrovni. „Smyslem těchto pozměňovacích návrhů je zajistit další rozvoj Ruska jako právního a sociálního státu, zvýšit efektivitu institucí naší země, posílit úlohu občanské společnosti, politických stran, našich regionů

v koncipování nejdůležitějších rozhodnutí, v rozvoji našeho státu,“ uvedl Vladimir Putin.

Ačkoli většina projevu se týkala především domácích sociálních a ekonomických témat, vystoupení se neobešlo bez otázky přepisování dějin 2. světové války. „Pro Rusko je 9. květen největší a nejsvětější svátek. Jsme hrdí na pokolení hrdinů a ceníme si jejich hrdinství. Naše paměť není jenom daň obrovské úcty hrdinské minulosti, ale slouží i naší budoucnosti, inspiruje nás a upevňuje naši jednotu. Máme povinnost bránit pravdu o vítězství. Jinak co řekneme našim dětem, pokud se lež jako náказа bude šířit po celém světě?“ položil si otázku prezident Putin

Rusko dodává plyn do Bulharska, Řecka a Severní Makedonie

Letos 1. ledna uvedla firma Bulgargas, že Rusko začalo dodávat plyn do země plynovodem Turecký potok. Firma ocenila finanční výhodu nového plynovodu. Jak sdělil ředitel Bulgartransgasu Vladimir Malinov, tímto plynovodem je plyn dále dodáván do Řecka a Severní Ma-

a navrhl vytvoření největšího komplexu archivních materiálů o 2. světové válce.

Po dlouhých desetiletích práce a úspěších v zahraniční politice se prezident zaměřil více na domácí úkoly. Neznamena to ale, že by se celosvětové situaci přestal věnovat. Upozornil na nepředvídatelnou situaci na Blízkém východě a v severní Africe a navrhl řešení. „Jsem přesvědčený, že nastal čas k vážnému a přímému dialogu o základu a zásadách stabilního světového řádu,“ pronesl. „Rusko je otevřené k dialogu.“ Vyzdvihl význam role OSN při řešení mezinárodních krizí. Podle něj pět jaderných mocností musí učinit vše možné pro zajištění míru a bezpečnosti ve světě. „Tyto národy musí odstranit předpoklady pro globální válku, vytvořit obnovené přístupy pro zajištění stability, které budou v plném rozsahu brát v úvahu současné aspekty mezinárodních vztahů,“ prohlásil ruský prezident.

Zdůraznil, že Rusko nikomu nevyhrožuje ani nic nevnučuje. Nicméně, podotkl, že kroky pro posílení národní obrany byly nezbytné, ale i dostatečné. Uvedl, že Rusko vyvinulo zbraně, které jiné země zatím nemají, a proto je ruská obrana zajištěna na desítky let dopředu a dodal, že poprvé za celou historii jaderných zbraní, včetně období studené války, Rusko nikoho v této oblasti nedohání, ale je světovým lídrem. Podle něj další země tyto zbraně teprve vyvíjejí. Na výzvu k dialogu již kladně reagovali prezidenti Francie a Číny. Čeká nás nová silnější role OSN v mezinárodní politice?

MIROSLAV HAVLÍK

kedonie. Plynovod vede z Krasnodarského regionu Ruska po dně Černého moře do evropské části Turecka, jedna roura je určená tureckým zákazníkům a druhá vede do zemí jižní a jihovýchodní Evropy. Kapacita každé větve je 15,75 mld. kubíků za rok.

rbc.ru

Zelenskyj urazil oběti nacismu

Rusko kritizovalo ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského, že svým tvrzením o spoluvinně Sovětského svazu na rozpoutání 2. světové války urazí oběti boje proti nacismu. S odvoláním na mluvčího Kremlu Dmitrije Peskova o tom informovala agentura DPA.

Zelenskyj se tímto kontroverzním výrokem postavil na stranu Polska, jehož vrcholní představitelé překreslují dějiny, respektive dle argumentace ČTK „vedou s Moskvou spor“ ohledně viny za vyvolání 2. světové války. Zelenskyj po setkání s polským protějškem Andrzejem Dudou na okraj vzpomínkových akcí u příležitosti 75. vý-

ročí osvobození nacistického vyhlazovacího tábora v Osvětimi Rudou armádou uvedl, že „Polsko a polský národ jako první pocítily důsledky zločinného spiknutí dvou totalitních režimů“, což podle něj „vedlo ke 2. světové válce a umožnilo nacistům zahájit holocaust“. Realita je přitom taková, že holocaust už tou dobou nacisté nějaký čas vedli a k válce vedlo především to, že Hitlera od začátku 30. let spolufinancoval Západ v čele s USA (právě proti „hrozbě komunismu“).

„Kategoricky nesouhlasíme s tímto vyjádřením. Ukrajinský prezident se tak přidal k tomu, co považujeme za chybný postoj pol-

ského vedení. Postoj, který urazí desítky milionů Rusů a občanů zemí Společenství nezávislých států, jejichž rodiče, prarodiče a další příbuzní položili život, aby osvobodili Evropu, včetně Polska, od nacismu,“ citovala Peskova agentura Interfax.

Ruské velvyslanectví v Německu v reakci uvedlo, že Polsko by mělo být Sovětskému svazu vděčné za to, že dnes jako stát vůbec existuje. Cenou byly „životy 600 000 rudoarmějců, kteří Polsko osvobodili od nacionálního socialismu“, uvedlo v prohlášení. „Jen jim je třeba poděkovat za to, že dnes Polsko existuje jako stát.“

Varšava si stěžuje na snahy Ruska vykreslit údajně naopak Polsko jako spolupachatele 2. světové války, a ne jako oběť.

Spor odstartoval výrok ruského prezidenta Vladimira Putina, který pravdivě vyčetl západním velmocím, že se pokoušely s nacistickým Německem dohodnout jako první, v Mnichově v září 1938 na úkor Československa, vůči kterému pak uplatnilo územní nároky také Polsko.

Naopak kritiku Ruska za pakt Molotov-Ribbentrop ze srpna 1939 odmítají ruští představitelé s argumentem, že se jednalo o nutné zlo a o získání času na obranu před Hitlerem.

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Ve Slovinsku shořel Trump

Dřevěná socha ironizující kontroverzního amerického prezidenta Donalda Trumpa shořela ve Slovinsku, rodišti jeho manželky Melanie. S odvoláním na místní úřady o tom informovala agentura APOD. Osmimetrová konstrukce byla v minulosti terčem kritiky i turistickou atrakcí. Policie po žhářích pátrá.

Dřevěná socha umělce Tomaže Schlegla připomínala kadibudku. Zachycovala šéfa Bílého domu v obleku a s červenou kravatou, v póze připomínající newyorskou sochu Svobody. Mechanismus uvnitř sochy uměl měnit výraz v Trumpově tváři z „velice přátelského“ během týdne na „opravdu děsivý“ o víkendech – to když socha otevřela ústa a vycenila ostré zuby.

Symbol pokrytectví populistů

Podle Schlegla mělo dílo symbolizovat pokrytectví populistických politiků. „Jako všichni populisté i socha má dvě tváře,“ řekl Schlegl při jejím loňském slavnostním odhalení. „Jedna je lidská a hodná, druhá je jako upír,“ dodal.

Ačkoliv se ze sochy stala rychle turistická atrakce, některým místním obyvatelům se nelíbila a kvůli žhářským výhrůžkám musela být přemístěna do nedaleké vesnice Moravče.

Foto ČTK/AP

Chrám svatého Nikoly u Kuršumlji

Vybráno z časopisu „Srpska reč“ vydává – srbská menšina žijící v ČR, hlavní redaktor Branka Kubešová

Knihovna Fondu konceptuálních technologií

V této knihovně se nacházejí velice poučné a zajímavé knihy, podávající dosud zamlčované nebo zkreslené pravdy. Tyto knihy by se měly dostat k co největšímu počtu čtenářů. Udávám některé z nich: O SVĚTĚ KŘIVÝCH ZRCADEL – autor Vladimír Pjakin

- KDO PŘESVĚDČIL HITLERA ABY NAPAD STALINA
- NASTAL ČAS O STALINOVÍ POHOVOŘIT – JIDÁŠŮV HŘÍCH 20. SJEZDU N. S. CHRUŠČOV Petrohrad 2001 – Autorský kolektiv
- VNITŘNÍ PREDIKTOR SOUBORNÉ SOCIÁLNĚ SPRÁVEDLIVÉ RUSI.

„Stalin neodešel do minulosti, ale rozpustil se v naší budoucnosti“ – jakkoli to mnohé zarmoutí.

Naše společnost – pokud je řeč o veřejné politice a politické analytice – za padesát let prošla cestu od ideologického poklonování před Stalinem do odmítání všeho, co jím bylo uděláno: jak jako člověkem, žijícím mezi sobě podobnými, tak, jako státníkem, na jehož myšlenkách, slovech a podpisech závisely osudy milionů lidí v různých zemích světa v několika generacích.

Ale Stalin nebyl zapomenut, jak si to přáli a přejí mnozí. Nebyl zapomenut v důsledku toho, že veškerá politická realita SSSR i SNS

nutí vzpomínat na něho osobně, na dílo, kterému sloužil; nutí vzpomínat pod tlakem každodenních okolností: zkusil by někdo při něm včas nezaplatit peníze, nebo výplaty; zkusil by někdo za něj koupit si za nakradené peníze, nebo vilu; zkusil by někdo za něj sít nepřátelství a podněcovat války mezi národy SSSR; zkusil by někdo za něj provádět v SSSR politiku v zájmech zahraničních vlád a mezinárodních mafií; zkusil by někdo za něj vydírat SSSR půjčkami nebo zbraněmi jiného druhu; zkusil by někdo za něj....

Vybrala Nataša Weberová

Djoković je poosmé australským králem

Marek Burkert

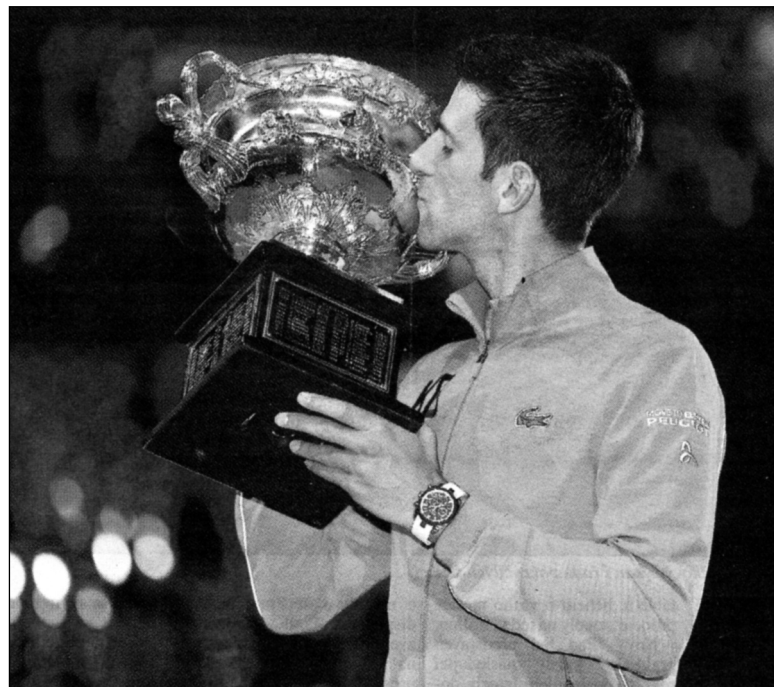
Ještě si musíš počkat, mladíku... Ani třetí grandslamové finále kariéry neproměnil Dominik Thiem v premiérový triumf. Šestadvacetiletého rakouského tenistu ve finále Australian Open unavil o šest let starší Srb Novak Djoković. V Melbourne v titulovém utkání ještě nikdy neprohrál. Po čtyřech hodinách a výsledku 6:4, 4:6, 2:6, 6:3, 6:4 slavil. Je to můj vůbec nejoblíbenější kurt na světě. Ale neby-

lo nic snadného Dominika porazit.

Na své cestě k poháru ztratil Djoković jediný set, a kromě sedmnáctého grandslamového titulu slaví i návrat na pozici světové jedničky, kde už v minulosti strávil 275 týdnů.

Pokud zvládne ještě dalších 36, překoná i absolutního rekordmana Rogera Federera, kterého v Melbourne v pohodě zpacifikoval.

PRÁVO, 3. ÚNORA 2020

Na australský grandslam nedá srbský tenista Novak Djoković dopustit, kurty v Melbourne mu přinášejí jen samou radost. Foto - Profimedia

Odtajněno na základě Zákona o odhalení nacistických válečných zločinců

Takto zdůvodnili úředníci CIA zveřejnění části z více než 13 milionů archivních dokumentů. 300 stránek je věnováno Štěpánu Banderovi. V jednom dokladu americké rozvědky z roku 1951 pod názvem „Štěpán Bandera a Ukrajinský stát v roce 1941“ se dočteme následující: „30. června 1941 ukrajinský fašista a Hitlerův profesionální agent Štěpán Bandera (agent Consul 2) vyhlásil ve Lvově vytvoření státu západní Ukrajina!“ Ve

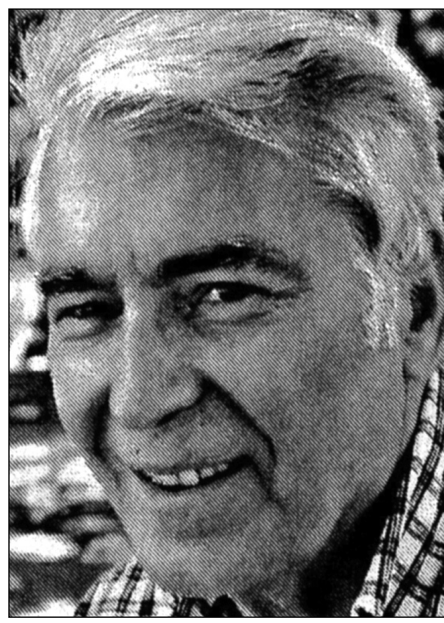
zprávě jsou popisovány násilné skutky, které se odehrály na fašisty okupovaném území: „Za necelých pět týdnů existence „státu“, vyhlášeného Banderou, bylo zavražděno 5 tisíc Ukrajinců, 15 tisíc Židů a několik tisíc Poláků“. Ačkoliv jsou tyto dokumenty odtajněny již více jak 15 let, z nějakých důvodů je americké orgány vyložily na svých stránkách nyní. My jim rozumíme. A co pan Novotný z pražských Řeporyjí?! **vzvezda.ru**

Vito Marković Ničí člověk

Uprostřed dne nedne zlý skutek se ti přihodil někdo tě pomluvil aby tě více nespátril Uprostřed dne nedne černota tě obestřela někdo tě udeřil aby tě živého polapil

Útočíš – běžíš kolem stíny stromů lovíš čekáš na hluboké noci každému z očí mizíš Tajíš své stopy ukrýváš svou hlavičku Stydíš se sám před sebou zpřímá pohlédnout na sebe

Ze srbštiny přeložil (id) Z ČASOPISU „SLOVANSKÝ JIH“

Stranu 5 připravila a redigovala Nataša Weberová

KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Válečné vzpomínky Věry Biněvské-Holuběvy

(Pokračování z čísla 237 – závěr)

„Nejhorší to bylo na Dukle, kde se týden střídalo bez ustání,“ prozrazuje Věra. Taký o nějaké hygieně nemohla být většinou ani řeč. „Většina z nás měla vši a divím se, že nás nesežraly. I když jsem si kvůli nim nechala vlasy hned po příjetí do armády raději ostříhat, stejně to nepomohlo. Jednou nás ubytovala rodina ve svém domečku, kde nám dali ke spánku nakrobené peřiny. Ráno jsme se zhrozily z toho, cože to po polštáři leze. Byla nám taková hanba, že jsme odtamtud chtěly okamžitě utéct,“ dodává Věra, která ale zažila mnohem krušnější okamžiky. „Vysílám a najednou koukám, jak si někdo odhrnuje deku a míří na mě hlavní zbraně. Sice jsem měla karabinu postavenou v koutě a u sebe malou pistoli, ale nemohla jsem se strachy ani pohnout. Jen jsem čekala, co bude dál. Dotyčný ale jen zaklel, odplivl si a odešel. Byl to asi rumunský voják utíkající z fronty. A teď si představte, že jsem i přes takový šok musela do rána zůstat plně soustředěná na vysílání,“ vzpomíná statečná žena.

Radostný konec války

Věra Biněvská postupovala přes Duklu až na Moravu, kde ji zastihl konec války. „Zrovna jsme se chystaly se Silvou jít spát, když se odevšad začala ozývat střelba, rakety, salvy a všichni začali křičet, že je války konec. Nemohly jsme

tomu uvěřit. Jak my byly šťastné, že to zlo konečně přestane. Těšila jsem se, že uvidím sestru, maminku i další příbuzné a také Prahu, protože jsem o ní slyšela, jak je krásná. A pak jsem ji spatřila na vlastní oči. V době kvetoucích šeríků byla opravdu nádherná,“ uvádí Věra. Jenže radost z konce války

jí pokazila nešťastná dopravní nehoda její maminky. Při přejezdu Karpat se s manželem a synem převrátili s autem. Údajně po napadení banderovci. „Maminka zůstala pod autem s přeraženými nohama i s dalšími vážnými zraněními. Otec měl polámaná žebra, bratříček z auta vypadl a nic se mu prak-

ticky nestalo. Maminka skončila v nemocnici v Užhorodu a pozdější převoz do Prahy zajistila rodina generála Golubeva, který od ní přebíral při odjezdu Čechoslováků velitelský dům v Jefremově. Už se ale nevyléčila. Zemřela 6. března 1946 a in memoriam jí byla udělena medaile Za zásluhy II. stupně,“

říká smutně Věra. Po válce pracovala ještě nějakou dobu na ministerstvu obrany v Praze a současně absolvovala večerní školu. Na osobní pozvání generála Golubeva odjela koncem roku 1945 do Lvova. Jenže ve stejnou dobu byl Golubev odvezen do moskevské nemocnice se žaludečními vředy. Věra si tak na jejich setkání musela delší dobu počkat. Jenže mezitím se pro cizince uzavřely ukrajinské hranice. Zpátky ji už tak nepustili, i když měla v ruce telegram s úmrtím maminky. V prosinci 1946 zahynuli dva synové generála Golubeva při autonehodě. Poté Věře nabídla jeho rodina adopci. A to nejen proto, aby jako cizinka neměla problémy. „Měli mě rádi a já souhlasila, co mi taky zbývalo jiného, neměla jsem moc na výběr. Udělala jsem si ve Lvově maturitu a vdala za ruského vojáka. A na dva roky jsem s ním odjela do Vídně, kde sloužil v sovětské zóně. Po návratu do Lvova jsem vystudovala filologii a pracovala jako korektorka ve vydavatelství a byla i učitelkou ruštiny. Po úmrtí Stalina se situace přece jen trochu uklidnila a já mohla občas do Československa přijet za rodinou alespoň na návštěvu,“ říká závěrem hrdinka, která se definitivně vrátila do Prahy v roce 1992 a žije zde dodnes. Má dvě dcery a dvě vnoučata. Příjmení Golubeva si nechala počestit na Holuběva. S kamarádkou z vojny Silvou, která žije v Moskvě, zůstává v častém kontaktu.

Sepsala Nataša Weberová

Setkání po letech – zleva Věra, sestra Vanda a kamarádka Silvie

Prolomení dekretů nedovolíme!

V říjnu 2019 na shromáždění občanů v Táboře k uctění odkazu Edvarda Beneše řekla **Vladimíra Vítová, předsedkyně Aliance národních sil:**

Toto shromáždění jasně deklaruje, že se jeho účastníci staví proti záměru o likvidaci českého státu – například formou jeho rozdělení do několika euroregionů spolu s částmi sousedních zemí, neboť jde o záměrný krok vedoucí k likvidaci států na území Evropské unie. Jsme pro zachování samostatnosti a suverenity České republiky, jejího území a státních hranic v jejich poválečném umístění a rozsahu. Vlajka prezidenta České republiky nese nápis: Pravda vítězí!

Tento nápis má standarta od vzniku naší republiky v roce 1918 až po dnes. Pouze v letech Protektorátu Čech a Moravy nenesla tento nápis – tehdy totiž nenesla žádný. Jak symbolické. Inspirací pro nápis na standartě československých a českých prezidentů byla slavná a známá slova Mistra Jana Husa: „Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, mluv pravdu, drž se pravdy, braň pravdu až do smrti, protože pravda tě osvobodí od hříchu, od ďábla i od smrti... Nejmilejší, žijte až navěky.“

Naše shromáždění k uctění odkazu československého prezidenta Edvarda Beneše se koná pod záštitou českého prezidenta Miloše Zemana a to znamená, že i pod záštitou české prezidentské standardy s nápisem „Pravda vítězí.“ Jednoznačně tedy odmítáme současné lživé přerušování historie ze strany prounijních, pronatovských a proněmeckých politických kruhů a sdělovacích prostředků – ať soukromých či veřejnoprávních.

Z Ústavy České republiky ze dne 16. prosince 1992, se zcela vytratil pojem český národ. Není obsažen ani v Preambuli. Ve slibech ústavních činitelů se mluví jen o lidu, nikoliv o českém národu. Naším zájmem ale musí být obroda českého národa a jeho státnosti, zachování českého jazyka a kultury. Zachování a obnovení dědictví našich dědů a otců. Nejdříve jsme museli strpět vytržení „českého národa“ z ústavy republiky, téměř současně pak rozbití československé federace a dnes bojujeme proti destrukci naší státnosti, národa, kultury i jazyka.

Tyto kroky byly cíleně postupně připravovány a podnikány těmi, kteří nechtějí, aby český národ existoval. S tímto osudem, který nám připravují, se ale nehodláme smířit. Sudetští Němci a mnozí

současní čeští prounijní politici – především z řad KDU-ČSL, ČSSD, TOP 09 i některých dalších politických stran, počítají do budoucna se zrušením národních států a jejich degradací na provincie Evropské federální unie. Pak by ale přestaly platit zákony národních států a soudní pravomoc by převzal Evropský soudní dvůr (Luxemburg), který by nemusel brát ohled na dřívější právní normy jednotlivých států a de facto by mohl obejít ustanovení Postupimi a Paříže o vyrovnání okupovaných států s III. říší. Tudíž všichni politici, kteří podporují naši integraci

v rámci EU ohrožují právní jistoty občanů našeho státu.

Na návrh Ministerstva zahraničních věcí ČR byl v roce 2016 v OSN zaregistrován pro Českou republiku nový oficiální název CZECHIA. Na toto téma se však nikdy nevedla ani veřejná ani odborná diskuse. Když ale vešla tato skutečnost na veřejnost ve známost, byla změna názvu naší země jednoznačně odmítnuta! Ministerstvo zahraničních věcí a potažmo i vedení našeho státu tímto opět podvedlo vlastní občany. Pokud totiž v názvu státu schází slovo republika, stává se země provincií,

ne-li protektorátem, a jedná se o počátek ztráty suverenity! A to úplně stejně, jako během 2. světové války, když jsme byli jen „Protektorátem Böhmen und Mähren“ a z prezidentské standardy tehdejšího tzv. státního prezidenta zmizela slova: Pravda vítězí!

Proti tomuto kroku důrazně protestujeme, neboť takováto změna názvu republiky v listinách OSN je počátkem zániku naší státní identity. My se naopak hlásíme k vlastnictví. Národ není přežitek, ale přirozená sociální lidská jednotka. Stát a republika je systémem pro přežití národa. (Kráceno)

Hrdinové se nekádrují

Reakce na článek Nataši Weberové ve Slovanské vzájemnosti

V roce 2007 jsem se v Horoměřicích poprvé setkal s přímým účastníkem 2. československého zahraničního odboje, tehdy podplukovníkem Pavlem Vranským-Wechsbergem.

Později byl povýšen do hodnosti brigádního generála. Velmi si jej vážím i proto, co v druhém nejstrašnějším světovém konfliktu prožil a dokázal. V roce 1939 se zapojil do protinacistických demonstrací v Kroměříži, kde na protest proti okupaci zbytku našeho území nacistickým Německem strhl několik jejich praporů. Krátce na to utekl do

Polska, kde vstoupil do československé vojenské skupiny. Prožil období internace v SSSR, která pro něj skončila odjezdem na Střední východ, kde působil do roku 1943, kdy se dozvěděl, že jeho žádost o přijetí k našemu letectvu ve Velké Británii byla kladně vyřízena. Až do konce války pak sloužil u 311. bombardovací peruti ve funkci radiotelegrafisty a patřil k těm nejlepším. Poznal jsem jej jako skromného a čestného člověka pevných zásad, který se nebál svůj názor veřejně prezentovat. Sám se nijak zvlášť netajil svým židovským původem,

ale především se cítil být občanem země, za jejíž osvobození bojoval. O to víc mě mrzí reakce dvou čtenářek, kterým se nelíbilo, že redakce Slovanské vzájemnosti otiskla článek připomínající jeho nedožití 96. narozeniny a informace o tom, co tento statečný člověk za svůj život pro náš stát vykonal. Každý z vojáků, který se zasloužil o znovuoobnovení Československa a podílel se na porážce nacismu, si zaslouží naše uznání a obdiv bez ohledu na jeho politické názory, státní občanství či náboženské přesvědčení. **Roman Štér**

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Loň na říjnové manifestaci v Táboře...

(Dokončení ze s. 1)

Dějiny daly Benešovi za pravdu

Pomlouvaný Beneš nebyl jakýsi lokaj Západu a sluha plutokratů, jak mu nadávali v protektorátě zrádci a tehdejší Moravec. Svou politiku kolektivní bezpečnosti založil i na spolupráci s tehdy i dnes proklínaným Sovětským svazem. Nejdříve vojenskou smlouvou v roce 1935 a misí generála Krejčího u Rudé armády.

Tehdy řekl Krejčí toto: „Sovětský voják je nejen technicky, ale i morálně připraven obhájit nejen svou vlast, ale i spojence. Potom přišla smlouva o vojenské spolupráci z roku 1941 a nakonec smlouva z roku 1943 o vojenské a poválečné spolupráci. A připomenutí zajímavý fakt. Tehdy v roce 1941 dopoledne Beneš udělal smlouvu se Sověty a odpoledne přišli Angličané uznat čs. vládu a podepsat smlouvu s Británií.

Mnichovskou tragédií Beneš nezavinil, ale zavinila ji celá vláda, jelikož byla u první smlouvy doložka o nutném souhlasu kolaborantské Francie. Největší veřejný ideový odpůrce Mnichova Ladislav Váší psal Benešovi do Británie do exilu souhlasný list, kde vysoce ocenil jeho postoj v době krize. To se nezamlčuje. Podle Rašína Beneš volil ne jako generál, ale jako státník. A několik měsíců po zničení tzv. Druhé republiky dějiny daly Benešovi stoprocentně za pravdu.

Okupací ČSR byl roztrhán Mnichov jako cár papíru. Kde byli všichni ti Chamberleinové, Daladierové, Lavalové, Pilsudští, Horthyové a další nepřátelé a zrádci ČSR

se svými žvásty o stoletém míru a rušení územních požadavků.

Prezident se neschoval – v exilu šel do boje

Šel Beneš pohodlně do exilu do USA, když mu to nabídli schovat se před Hitlerem? Ne! Šel do Británie do boje! Nechal se ohrožovat bombami jako královská rodina a všichni Britové. Šel ke svým jednotkám, které byly pod palbou luftwafe. Máme o tom fotografie. T. G. Masaryk již za života pravil o prvním odboji: „Bez Beneše bychom republiku neměli.“ A to se naplnilo i za 2. odboje. Kde zůstali generálové Syrový, Prchala?!! Jeden šel sloužit protektorátu, druhý beznadějně prchl z Polska přes Rumunsko do Británie. Místo odboje se hanebně spojil se sudetáky proti Benešově vládě! Především s Jakschem. Ideově zradil ČSR po druhé válce, když se znovu ideově spojil s Ferdinandem Peroutkou proti hlasu celého čs. exilu se sudety o jejich návratu! Přechtěte si o tom knihu exulanta Františka B. Rašky Opuštění bojovníci. (Akademia Praha 2009, str. 116, 180 až 189).

Naproti tomu bez Beneše by nebylo jediné československé perutě, boje našich letců v Británii, nebylo by 1. armádního sboru v SSSR pod velením plukovníka Svobody, nebylo by Buzuluku ani Sokolova a Kyjeva ani Dukly ani osvobození Rudou armádou ve spojení s čs. armádním sborem. A nebylo by ani československého Tobruku ani čs. Dunkerque. Nebylo by ani Slovenského národního povstání. Bez Beneše by nebylo vyhlášení válečného stavu s Německem a Maďarskem, které nás

vrátilo mezi antifašistickou koalici a na stranu vítězných mocností. Po válce by nebylo spořádaného odsunu, za který ČSR dostala nejvyšší ocenění u Mezinárodního Červeného kříže. Víte, páni Poseltové, Seehoferové, Zeiselové, paní kancléřko Merkelová, že odsun, navržený Brity, schválily velmoci v Postupimi?

Britové tvůrci odsunu Němců z ČSR, Polska, Jugoslávie

Nikdo se neopovazuje napadat velmoc Británii a předáka Chamberlaina, který byl před smrtí ideovým otcem odsunu, ani Winstona Spencera Churchilla a Anthony Edena, praktické tvůrce koncepce odsunu Němců z ČSR, Polska a Jugoslávie. Jen prezident Beneš se stal vítaným hromosvodem zahraničních i domácích lhářů o odsunu. Jen proto, že ČSR nebyla velmoc? Jen proto, že byla a je pokládána za slabý článek antifašistické koalice ze strany Německa? Což dokládají i neomluvitelné výroky paní spolkové kancléřky Merkelové o tom, že prý pro odsun nejsou žádné morální a politické důvody. Kancléřka by se měla vrátit do školských škamen a poučit se o reálných barbarstvích okupace ČSR, k níž nepřispěl jen národ v zasnění ideologií nacistů, ale říší a zvláště sudetští Němci, jak to konstatoval i americkým žalobcem Andermanem norimberský soud. (Viz Ečer, Norimberský soud, Praha 1946, strany 102, 107, 159). To by si měli ti odpůrci přečíst! Jedna kapitola se jmenuje „Sudetští Němci ve službách zločinu.“ A náš generál Ečer, který dostal Franka před soud, nemá v Brně ani pamětní desku! Velká hanba!

Po válce by nebylo spořádaného odsunu, ale byla by tu občanská válka a řež, jaká byla například v Chorvatsku a Slovinsku, kde titovci bojovali jak s nacisty, tak s domácími ustaši. Odpůrci Beneše, páni Pithartové, Hermanové, občan kníže a další by měli mlčet a sypat si popel na svoje ustarané hlavy a poučit se z vlastních dějin.

Prolamování dekretů, kontraverzní rozsudky

Co znamená prolamování dekretů prezidenta a Národního shromáždění? Tedy rapihabici. Vidíme to v rozsudku Salmů a dnes v rozsudku rodu Walderode, což oboje vynesl královéhradecký

Jeden z transparentů na tábořské manifestaci FOTO – Klub českého pohraničí

soud. Jako by tam byl zakopán šnilý pes. To je podle nás, co zůstali po obětech nacismu, to byly rozsudky kontraverzní a antidekretální!

Zatímco v případě Salmových již rozhodl Ústavní soud dle dekretů, kauzu Walderode to teprve čeká. Všichni nepřátelé Benešovy republiky se nad rozsudkem Walderode radují a chystají na další křížáckou kořist, urvanou z těla nebohé republiky. Málo vlastenců tomu brání a snaží se hájit tento protistátní příval. Základní neduh vlasteneckého tábora, teď mluvím do vlastních řad, spočívá v pozici mrtvého brouka vůči Benešově odkazu! Vlastenecké spolky svým ústředím pohříchu vesměs mlčí, praktikují postoj za bukem. Proto je třeba ocenit zásadový postoj zatím jediné vlastenecké skupiny, že nemlčí a zaujímá jednoznační postoj k obraně Beneše, dekretů, odsunu a k nepřátelské činnosti landsmanšaftu – Klubů českého pohraničí. Za to jim budiž čest a sláva všech věrných republiky.

Pokud nevznikne jednotná benešovská fronta odporu, nepřátelé republiky, což je nová panská jednota proti republice, ji zakopou do druhého protektorátního hnoje jako ti co vykládali, že republika by mohla být radši spolkovou zemí mocného souseda. K tomu nechám zaznít varovná slova prezidenta Beneše ze 14. prosince 1945, která už řekl předřečník. Nyní povím druhou část: „Ne snad proto, abyste nám všem řekli o svém trápení, ale proto, abyste se mohli znovu bránit, až oni začnou s tou svou očišťovací kampaní. A že začnou, o tom buďte přesvědčeni! A konečně přijdou opět, aby od očištění přešli k útoku! Bude to nová reakce, která opět spojí útok na pokrok sociální s útokem na naši svobodu národní a lidskou.“ Tato prognostická slova se naplňují poslední tři desetiletí. Zahraniční nepřátelé Benešovy republiky, pan Seehofer, Zeisl, madam Steinbachová i madam Merkelová opět útočí. Bez důkazů a opory mezinárodního práva, s vynecháním zvěrstev třetí říše a sudetů proti ČSR.

Teď všechno shrneme. Za prvé: útočí na právní řád republiky snahou prorazit dekrety prezidenta a Národního shromáždění legitimované rapihabici a politicky znemožnit, když to nelze učinit právně. Proč to nelze učinit práv-

ně? Protože retroaktivita práva v Evropské unii neplatí. Za druhé: útočí na revoluční vymoženosti národně sociální revoluce z let 1945 – 1947. Především na konfiskace německého majetku vlastizrádců, legitimované dekrety 5, 12, 16, 33, 100 a 108, tedy především na Pařížskou reparační dohodu z roku 1945, která platí ve sbírce zákonů č. 150/1947 Sb., již je republika právoplatným signatářem a kterou nezrušila žádná česko-německá deklarace. A za třetí: útočí na odsun vlastizrádných alias zrádných sudetských Němců. Není pravda, že to bylo vyhnání. Loajálních 220 000 Němců v ČSR mohlo zůstat podle Ústavního dekretu 33. Ty byly legitimovány protokolem Postupimské konference antifašistické koalice.

Třicet let odpůrci těchto aktů bezostyšně a lživě útočí na naši republiku. Nejvíce ex europoslancem Posselt a jeho společníci, kteří si nasazují masku usmíření. Útočí na požadavek reparací od Německa. Útočí na požadavek nevyplacených reparací od Německa za všechny škody, utrpěné okupací, kde života 360 tisíc padlých obětí – z toho čtyř příslušníků mé vlastní rodiny. A 360 tisíc vyhnaných Čechoslováků již nahradit nelze. Žádný fond budoucnosti to nenapraví. Nepřátelé vznášejí kupu právních pseudoargumentů proti vyplácení reparací vůči republice. Podobně jako vůči Recku. Tomu všemu musí vlastenecké organizace bránit! A také zástupci samosprávy a státních orgánů na všech úrovních, kteří zastávají obranu republiky. Nelze připustit, aby odkaz Beneše byl neustále pošlapáván. Aby se republika změnila v kolonát cizích mocností. Aby se stala druhým protektorátem nebo spolkovou zemí cizích zemí. Síly, jež o to usilují, zejména domácí kolaboranti tohoto typu, musí občané, včetně dosud oně mlčící většiny, zastavit. Všemi legálními prostředky. Jednotlivci nemohou být blanickými rytíři. Sami nemohou mnoho. Je nutná nová jednotná lidová národní fronta benešoviců. Fronta, která se susitsky postaví na obranu republiky a naplní heslo hraničářů: „Jen tehdy zůstane-li naše pohraničí české, zůstane českou i celá naše země!“

Zaznamenal: Jan Jelínek

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

Ilustrační foto - archiv

Proti pokusům o falzifikaci dějin

V Bratislavě se konalo v prosinci 2019 setkání ministrů zahraničních věcí OBSE. V tomto roce Slovensko, zastupované ministrem zahraničních věcí Miroslavem Lajčákem předsedalo této organizaci. Ministři zahraničí tady přijali společné prohlášení u příležitosti 75. výročí vítězství ve druhé světové válce. V dokumentu jsou odsuzovány pokusy o falzifikaci výsledků války. Ministři zahraničí nazvali rouháním všechny projevy neúcty k památkám vojáků a velitelů

Rudé armády, zneuctění hrobů těch, kteří položili svůj život za osvobození Evropy od nacistů.

„Vandalismus vůči takovým pamětním místům nelze nijak omluvit,“ zdůraznili v prohlášení. „Vyzýváme všechny země, aby ctily památku hrdinů – osvoboditelů a udržovaly vojenské hroby v náležitém stavu.“ V prohlášení je také vyjádřeno rozhořčení nad snahou některých zemí rehabilitovat a dělat hrdiny z nacistických zločinců a jejich spolupachatelů. „Zamlčování zločinů motivova-

ných etnickou a náboženskou nenávistí nevyhnutelně přivede svět k nové katastrofě,“ vysvětlili ministři. „Historie ukázala nebezpečí shovívavosti k nacionalismu, netoleranci, diskriminaci, extremismu a nenávisti na etnickém, rasovém a náboženském základě. Potvrzujeme oddanost myšlence svobodného, demokratického, společného a nedělitelného euroatlantického a euroasijského bezpečnostního společenství,“ zdůrazňuje se v dokumentu.

sputniknews.com

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

Kdo si válku začal a jak kdo skončí?

Evropský parlament loni v září přijal usnesení, ve kterém mimo jiné z rozpoutání 2. světové války vinní také tehdejší Sovětský svaz. Rusové podepsali s Německem smlouvu, tak prý nesou svůj díl viny. Jak jednoduché. Smlouvu, tedy pakt o neútočení, který měly s Hitlerem podepsány všechny evropské mocnosti, podepsali jako poslední, jen několik dní před napadením Polska Německem. A proto jsou asi vinní, byli poslední. V celém parlamentu se našlo pouze něco málo přes sto poslanců, kteří dávali ve škole pozor. Při podpisu uvedeného paktu totiž už neexistovalo Rakousko. Bylo přičleněno k Německé říši. Ve Španělsku se ozbrojeným pučem k moci dostal Franco, kterému významně pomohly právě Německo a Itálie. Československo také zmizelo z politické mapy světa, a to

rovnou na dvakrát. Na podzim roku 1938 nejprve Němci, Poláci a Maďaři zabrali části čs. pohraničí, a to na základě Mnichovské dohody, která měla být zárukou míru ve světě. Alespoň se takto vyjadřovali naši západní spojenci, kteří smlouvu s Hitlerem dojednali. V březnu 1939 pak byl založen první Slovenský stát a Němci zabrali zbytek Čechy a Morava. Z německé strany porušení Mnichovské dohody, akt agrese, okupace. Co na to naši spojenci, garance míru a svobody? Nic, ticho, jedeme dál. A teprve půl roku po této události podepisují ministři zahraničí tzv. pakt Molotov – Ribbentrop. Vypovídající také je, na rozdíl od západních lídrů, že sovětský vůdce s Hitlerem nejednal, nechal jednat svého ministra zahraničí.

Optikou většiny evropských poslanců se co nevidět dočkáme toho, že budeme také označeni za spolupachatele. Přece naše české tanky a další zbraně, které se po zabrání československého území dostaly do rukou fašistů, útočily na Polsko, na země Beneluxu, na Francii. V našich zbrojních závodech dělníci vyráběli zbraně a munici, které sloužily fašistům. Chápou toto ti poslanci, kteří prý jen hlasovali proti totalitním režimům? A kde byli, když si na Ukrajině zákonem odhlasovali, že Bandera je národním hrdinou?

Je zcela jasné, že je to jen další z pokusů o přepisování novodobých světových dějin. Kolik takových nás ještě čeká? Praha se osvobodila sama. Maršál Koněv zloduch. Banderovci hrdinové. Vlasovci hrdinové. Po zvěrstvech, pá-

chaných ve většině případů na civilním obyvatelstvu, stačí hrát dva dny hodné, postřílet v Praze několik fašistů, a máte nárok na památník. Dle reakcí, a ve většině případů spíše nereakcí, na tuto aktivitu řeporyjského zastupitelstva je možné, že tyto tendence mají u většiny českých politiků podporu. Jinak si to není možné vysvětlit. A co na to národ? Český rozhlas si nechal zpracovat průzkum, jestli lidé podporují snesení pomníku maršálu Koněvovi a jestli jsou pro postavení památníku bojovníkům ROA, tedy vlasovcům. V obou otázkách se více jak 60 % dotázaných vyjádřilo proti. Je to dobrý anebo špatný výsledek? Zkusme to obrátit. Opravdu více jak 30 % obyvatel České republiky podporuje fašismus?

Myslím, že ne. A teď vás možná překvapím. Je užitečné, že se tyto provokace dějí. Jednak nám ukáží, jak kdo přemýšlí a také by se tím

mohla otevřít celospolečenská diskuze na toto téma. Rusové už začali. Na konci minulého roku odtajnilo dokumenty ukořistěné v Evropě na konci války. Jedná se o různou diplomatickou a vojenskou poštu. Prezident Ruska některé dokumenty představil na jednání zemí SNS. A potrefené husy už kejhají. Třeba polský parlament přijal usnesení, ve kterém uvedl, že na rozpoutání války nesou SSSR s Německem stejný díl. Nám Čechům a Slovákům, ať už si polské elity přijímají co chtějí, je vše jasné, my nezapomeneme, jak se zachovaly po podepsání Mnichovské dohody.

V této souvislosti mne napadá otázka: když vidíme tyto pokusy o přepisování novodobých dějin v době, kdy dokonce ještě žijí přímí účastníci těchto událostí, jak to asi je s našimi dějinami dále do minulosti?

MIROSLAV HAVLÍK

O obětech nacismu se opět mluví, jen obětí a pozůstalí jsou umlčováni

Hlas obětí nacismu, které doposud žijí, vůči hlasu sudeťáků, v podstatě v tzv. hlavních médiích vůbec nezaslechneme. A hlasy nás pozůstalých po obětech gestapa, koncentráků jako je Osvětim, Mauthausen, Sachsenhausen, Flossenbürg, Gross-Rosen, Ravensbrück, Dachau, a různých vězení, jako Plötzensee, Breslau atd. jsou neustále umlčovány, případně dehonestovány. Jen v Brně byla tato vězení a koncentráky: Špilberk, Kounicovy koleje, Sušilovy koleje, Cejl, Pod Kaštany, Právnická fakulta. V Kounicových kolejích, Pod Kaštany a dle některých i na Špilberku, se popravovalo. Hojně za obou stanných práv, a na popravy se chodily za 3 marky vstupného dívat brněnské Němky a sudeťáčky s dětmi a řvaly: „Nur drei, nur fünf“, když ten den bylo podle nich jen málo popravy! Naše české ženy bydlící v okolních domech u Kounicových kolejí, z výstřelů poprav zesílely a dvě z nich porodily i postižené děti...

Účelová debata o Letech nepostihuje utrpení Romů, ale stala se hyenistickou zbraní proti nám Čechům. Ano, Romové v Letech jistě hrozně trpěli, a před nimi tam trpěli naši židovští spoluobčané, kteří pak byli odvezeni do vyhlazovacích táborů. A co jsme slyšeli o židovském utrpení v Letech? Takřka nic!

A řešení pietního místa v Letech? Nikoho nenapadlo z našich všiváků politiků, že výkup vepřina by mělo řešit Německo, které nařídilo stavbu Letů, když protektorát ní ouřady byly jen jejich výkonná ruka. Ať náklady na výkup vepřina platí Německo, které toto vše zavini, nikoli česká vláda x let po Německem prohrané válce! Němci nezaplátili ani zlomek reparací, které nám dluží dle Postupimí a Paříže, a všechny kvaky politiků, jako byl třeba pan kníže, že „otázka reparací nepadá v úvahu“, jsou jen ubohý politický podvod.

Jako pozůstalému po oběti gestapa, a příbuznému obětí Osvětimi

z obou stran, po otci i matce, je mi stydno z vyjadřování řady novinářů, politologů a politiků o otázkách protektorátu, okupace, koncentráků a sudeťů. Jedině pan prezident Ing. Zeman se k otázkám postavil čelem. Je nesmrtelný jeho výrok, publikovaný v Lidovkách: „Odsun byl lepší než smrt!“ Ano, toto je historická pravda. Prezident Beneš často varoval, že pokud sudeti zůstanou po své velezradě, zemězradě a vlastizradě v republice (nepočítaje německé antifasisty!), nemůžeme očekávat krvavou občanskou válku. Měl pravdu a sudeti mohou olíznout všech deset, že poválečných excesů u nás bylo jen relativně velmi málo. Když to srovnáme třeba s Alsaskem-Lotrinskem, tam se marocké pluky s Němci, kteří neuprchli do vnitra reichu, nikterak nemazlily... Neustále hermanovské lži, tvrzené do omrzení o sudetské kolektivní nevině, prostě s tvrdou pravdou fakt a zkušeností obětí nacismu a pozůstalých neobstojí. Dekrety prezidenta republiky nebyly žádná etnická čistka ve stínu Moskvy, jak neustále blábolí pan exministr Herman. Jeho instalace do vládní funkce byla naprostým neštěstím českého národa, a pokud nevědomí voliči zvolí takového muže senátorem, bude to jen další politická ostuda republiky. Pokud se česká veřejnost nebude sezna-

movat s pamětí oné hrstky žijících obětí nacismu, a s pamětí pozůstalých po těchto obětech, nemůže mladá generace Čechů, Romů, Židů a dalších nabýt pravé historické vědomí o skutečnostech protektorátu a naší okupaci.

Samozřejmě, nepřátelé republiky a obhájci kolaborantů a sudeťů si toto nepřejí. Dokud uvědomí voliči nevymetou z politiky všechny ty korefeje sudeťáků, nemůže se stav republiky v tomto ohledu změnit. Tady si musí vyčistit stůl především voliči sociální demokracie, lidovců a topistů. Pokud si do čela budou neustále dávat takové obhájce sudeťáků jako je paní Marksová-Tominová, jako jsou pánové Bělobrádek a Herman, jako byl tragický premiér Sobotka se svým blábolem o „sudetech jako spojencích“, do té doby se našich hlasů tyhle partaje nedočkájí, a Herr Pehe se musí utěšovat čekáním na naši smrt, jak to prohlásil u nás voličů pana prezidenta Zemana. Ale historická pravda je jen jedna a nedá se trvale umlčovat. Jednou se provalí jako řeka a spláchne bahno všech lží, které nakupili obhájci protektorátu a sudeťů.

Jiří Jaroš Nickelli,
ČSOL Brno I.

Autor je pozůstalý po oběti gestapa, příbuzný obětí Osvětimi a sekyrány Pankrác

Památník Leníngradu

Ruský prezident se v Jeruzalémě navíc zúčastnil odhalení nového památníku, který připomíná více než dvouleté obléhání sovětského Leníngradu (dnešního Petrohradu) nacisty za 2. světové války. Předtím při setkání s izraelským prezidentem Reuvenem Rivlinem označil holocaust za „společnou tragédii“ a připomněl, že 40 % Židů zavražděných během 2. světové války tvořili sovětské občané.

V Moskvě se mají letos v květnu konat velké oslavy konce 2. světové války. „Domnívám se, že uspořádat takový summit v roce 2020 by bylo významné a symbolické,

protože si připomeneme 75 let od ukončení 2. světové války a založení OSN,“ vysvětlil v Jeruzalémě Putin.

Agentura DPA upozornila na věty, které ruský prezident zapsal do pamětní knihy fóra o holocaustu: „Existují tu pokusy překrucovat pravdu ohledně 2. světové války a ospravedlňovat agresory a jejich pomocníky. Hanobí se a ničí památníky válečných osvoboditelů,“ napsal Putin.

Podle AP mohou být Putinova slova chápána jako další příspěvek k současnému sporu o výklad historie, který spolu vedou Moskva a Varšava.

Německý prezident v Izraeli

Frank-Walter Steinmeier 23. ledna jako první poválečný prezident Německa promluvil v jeruzalémském památníku holocaustu Jad vašem. V projevu u příležitosti výročí osvobození nacistického vyhlazovacího tábora v Osvětimi přiznal zodpovědnost Němců za vyvraždění šesti milionů Židů za 2. světové války.

Zároveň varoval před antisemitismem a rasismem, který podle něj dál bují a je často prezentován jako řešení současných problémů. „Průmyslové masové vyvraždění

šesti milionů Židů, nejhorší zločin v dějinách lidstva, spáchala moje země. Strašlivá válka, která stála životy 50 milionů lidí, vzešla z mé země. Dnes, 75 let po osvobození Osvětimi, tu stojím jako německý prezident obtěžkaný vinou,“ zahájil svůj projev Steinmeier, který zpočátku hovořil hebrejsky.

„Ti, kdo vraždili, ti, kdo vraždění plánovali a pomáhali ho realizovat, ti všichni, kdo svým mlčením udržovali režim v chodu, byli Němci,“ řekl.

Obyvatelé ruského Petrohradu si 27. 1. 2020 připomněli 76. výročí prolomení fašistické blokády Leníngradu. Během blokády, která trvala od září 1941, zahynul více než milion civilistů, ať už v důsledku bombardování a dělostřelecké palby, nebo hladem. Město se však nevzdalo a je symbolem hrdinského odporu fašistickým hordám
Foto Roman Blaško

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 240/2020, cena 10 Kč.
Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.
Redakční radu řídí: Jan Minář.

Členové rady: Eva Holečková, Zdeněk Hoření, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec, Julie Masopustová a Nataša Weberová.
Distribuci vede Alena Grospičová.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.
Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel.: 607 715 152,
internetová adresa: www.slovanskavyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanvyborcr@volny.cz.
Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.
Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Uzávěrka čísla dne 17. 2. 2020.
Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.